

[Else Gregersen.]

blot at tænke på, at den gamle onkel ikke har levende børn, men måske kun børnebørn eller endog børnebørns børn, og man får da det ejendommelige resultat, at arveladerens egne fætre og kusiner intet arver, men hele arven går til en for længst afdød fætters børn eller børnebørn, som arveladeren måske slet ikke kender.

Udskydelsen af fætre og kusiner som legale arvinger betyder altså i mange tilfælde, at meget fjernere stående kommer til at arve det hele, hvilket i hvert fald må tale stærkt for bibeholdelsen af fætres og kusiners legale arveret.

Mit parti er også stadig af den opfattelse, at der som i Sverige bør oprettes en arvefond, som der også tidligere har været stillet forslag om i arvelovsudkastet fra 1941 og i betænkning nr. 291 fra 1961, og hvis midler kan gå til hjælp til blinde, døve, vanføre og til sygdomsforebyggende foreninger. Det kan ikke være rigtigt at afærdige spørgsmålet om oprettelsen af en sådan fond blot med en henvisning til, at der ikke vil komme mange penge i fonden, for der er områder, hvor støtte tiltrænges, og hvor lidt også har ret. Endelig må jeg da også i overensstemmelse med det allerede sagte her fremhæve, at nutidens enebørn og små børneflokke under alle omstændigheder, også selv om fætres og kusiners arveret forhåbentlig bibeholdes, ud i fremtiden vil give mange flere tilfælde, hvor der ikke findes legale arvinger efter en arvelader.

Da lovforslaget blev fremsat første gang i maj 1962, kritiserede mit partis ordfører, at forarbejdet til denne arvelov var lagt i hænderne på et rent ministerielt udvalg bestående udelukkende af jurister. Jeg vil gerne supplere denne kritik med, at lovforslaget trods sin ensidigt juridiske oprindelse eller måske netop af den grund ikke har den påkrævede klarhed.

Ikke mindst for en arvelov må det gælde, at den bør være så klar, at enhver let kan forstå og undgå at misforstå loven, og det er beklageligvis ikke tilfældet overalt i dette forslag.

Endnu i udkastet til en arvelov i betænkningen af 1941, § 1, defineredes det således, hvad der skulle forstås ved livsarvinger. Denne definition har man nu udeladt

i det foreliggende lovforslag, som derfor ikke uden videre kan forstås af enhver. Vi ved jo nok her i det høje ting, at denne udeladelse skyldes, at også adopterede børn og disses børn og børnebørn nu skal henregnes under livsarvinger, men loven burde være så klar, at enhver let og uden risiko for misforståelse kunne se, hvad der menes med udtrykket livsarvinger. Alene i kap. 1 og kap. 2 i lovforslaget bruges dette udtryk 7 gange.

I udvalgsbetænkningen har mindretallet foreslået en ændret affattelse af § 19, hvorefter fordelingen af arven efter den først afdøde ægtefælle foretages efter arveforholdene ved den førstafdødes død. Mit parti kan fuldt ud tilslutte sig mindretallets forslag, hvorefter arvereglerne på det punkt bliver de samme som hidtil. Det kan aldrig være en rimelig begrundelse for en ny regel på et område som arveretten, at skifterettens arbejde herved lettes. Det altafgørende hensyn må være det, at man ikke krænker befolkningens retsfølelse, og at der ikke begås uret mod nogen.

Det har allerede tidligere fra mange sider været påvist, at netop den nye regel, der foreslås af flertallet, vil føre til megen uret. Jeg skal derfor her blot understrege, at reglen vil være særlig stødende i tilfælde, hvor et svigerbarn, der har levet i et måske 30-40-årigt ægteskab med arveladerens barn, afskæres fra enhver legal arv, når barnet dør før den længstlevende af forældrene.

Som endnu et punkt, hvor mit parti er meget betænkelig ved det foreliggende lovforslag, må jeg nævne bestemmelsen om, at arveladeren ikke som hidtil skal have mulighed for ensidigt at foretage en afkortning i arven. Det bør være overladt til den enkelte arvelader selv at bestemme, om der skal ske en afkortning.

Et spørgsmål, som mit parti også lægger megen vægt på, er spørgsmålet om, hvad der skal kræves af et testamente, for at det skal være gyldigt. Vi mener ikke, at det kan have nogen rimelighed, at et testamente kan erklæres ugyldigt, bare fordi formforskrifterne ikke er overholdt, hvis der i øvrigt ikke hersker nogen tvivl om, at testamentet er udtryk for arveladerens virkelige ønsker. Det er ejendommeligt, at netop regeringspartierne lægger så megen